

J e g y z ő k ö n y v

a Kulturális Ágazati Érdekegyeztető Tanács

2009. szeptember 4-én, pénteken, 10 órakor,

a Budapest V., Báthory u. 10. földszinti tárgyalójában –

részben a Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanáccsal együttesen – megtartott

üléséről

Napirend:

1. Tájékoztató a 2010. évi költségvetés ágazatot érintő előirányzatairól
Előadó: Dr. Pettendi Zsuzsanna fejlesztési és gazdasági szakállamtitkár

Elnököl: Dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár

Jegyzőkönyvvezető: Varga Erzsébet (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetsége
beszédgyorsíró szolgálat)

Az ülés résztvevői

A fenntartói oldal részéről:

A Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanácsba delegáltként:

Mészáros Éva (Vasad Község Önkormányzata)

A szakszervezeti oldal részéről:

Földiák András (Közgyűjteményi és Közművelődési Dolgozók szakszervezete)

Dr. Gyimesi László (Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete)

A Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanácsba delegáltként:

Ifj. Koffán Károly (Filmművészek és Filmalkalmazottak Szakszervezete)

A szakmai oldal részéről (a Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanácsba delegáltként):

Sajó Attila (Magyar Népművelők Egyesülete)

Dr. Kollár Éva (Magyar Kórusok, Zenekarok és Népzenei Együttesek Szövetsége)

Márta István (Magyar Fesztivál Szövetség)

Tyekvicska Árpád (Nógrád Megyei Levéltár)

Velledits Lajos (Restaurátorok és Szépművesek Országos Közhasznú Egyesülete)

A kormányzati oldal részéről:

Dr. Schneider Márta szakállamtitkár, OKM

Dr. Pettendi Zsuzsanna szakállamtitkár, OKM

Csibran Katalin, OKM (Társadalmi és Civil Kapcsolatok Főosztálya)

Sepseyne Vigh Annamária főosztályvezető, OKM (Közgyűjteményi Főosztály)

Szurmainé Silkó Mária főosztályvezető, OKM (Közművelődési Főosztály)

Tartalomjegyzék

Általános bevezető, az ülés menetének megállapítása	5
Dr. Pettendi Zsuzsanna tájékoztatója a 2010-es költségvetés tervezése és az érdekegyeztetés folyamatáról	5
<i>Hozzászólások</i>	6
Különfélék	7
<i>Ifj. Koffán Károly javaslata a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének költségvetési támogatásával kapcsolatban</i>	7
<i>Dr. Gyimesi László tájékoztatása a nyugdíj mellett foglalkoztatottak jogállására irányuló javaslat helyzetéről</i>	9
A KÁÉT és a KÁSZT együttes ülése	10
A KÁSZT ügyrendje	10
<i>Javaslatok az ügyrend módosítására</i>	10
Szóbeli tájékoztató a 2010-es költségvetés tervezetéről	17

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 30 perc)

DR. SCHNEIDER MÁRTA, az ülés levezető elnöke – a továbbiakban ELNÖK: A KÁÉT ülésének ezt a részét megkezdjük. A megjelentekkel megbeszéltük, hogy most a KÁÉT napirendjére vesszük, megbeszéljük, hogy a 2010-es költségvetés tervezésének és az érdekegyeztetésnek mi a folyamata – tehát ez lesz az első napirendi pontunk, megkérjük Pettendi államtitkár asszonyt, aki az előterjesztő, hogy erről beszéljünk –, majd a 2010-es költségvetésről szóló szóbeli tájékoztatót a KÁSZT-tal együtt tartjuk meg. Ha még valami a KÁÉT tagjainak egyebekben fölmerülne, még ebben a napirendben tudjuk tárgyalni. Köszönöm, és megkérem államtitkár asszonyt a tájékoztatásra.

DR. PETTENDI ZSUZSANNA: Örömmel üdvözlöm a megjelent hölgyet és urakat. Sajnálom, hogy nem jöttek el többen, mert valójában egy olyan költségvetés előkészítéséről adunk tájékoztatót, ami igazából rendhagyó, hiszen a munka már 2009. június-júliusában elkezdődött a munka a minisztériumokban, és mondhatom, hogy igen megalapozott előkészítés eredménye ez a nulladik változat, ami elkészült. Mondhatom azt is, hogy ez egy nulladik típusú találkozás, mert ez lenne az első fordulója, amikor én úgy gondoltam, tájékoztatást adnék azokról az alapvető információkról, amik a költségvetés elkészítését befolyásolták, összehasonlítva 2010-et a 2009-es évvel.

A kormány is első olvasatban tárgyalta meg, tehát mondhatni, hogy ez a nulladik verzió, amit a jövő héten a következő tárgyalás követ. A tárca azt gondolta, akkor érdemes írásos anyagot átadni azoknak az intézményeknek, szervezeteknek, akikkel egyeztetési kötelezettségünk van, amikor már van konkrétum. Amikor még mindig munkaanyagról van szó, valójában a munkaanyagot ilyen formában nem érdemes egyeztetni.

Sokan azt mondhatnák, akkor kell egyeztetni, amikor még van hatása a dolgok menetére, amikor a döntést még befolyásolni tudjuk. Ez még mindig abban a státuszban lesz, amikor a döntések nem születnek meg, hiszen a kormány is háromszor tárgyalja, és a parlament elé igen korán kerül az anyag, valamikor szeptember közepén.

ELNÖK: Ha jól emlékszem, 11-én.

DR. PETTENDI ZSUZSANNA: Akkor kezdődnek majd a módosító indítványok. Tehát van idő. De miután tényleg egy hosszú előkészítő szakasz volt, és nagyon sok változás történt, ezért nem lett volna jó, ha már induláskor bevonjuk azokat a szervezeteket, akiknek a véleményét meg kell hallgatnunk, hiszen mit riogassunk olyanokkal, amik aztán mégse következnek be.

A nélkül, hogy a részletekbe belemennék, abból kell kiindulni...

ELNÖK: Ez az a része a tájékoztatónak, ami a tartalmi rész, és erre akkor kerülne sor, amikor jönnek a többiek. Azt gondolom, abban kellene megállapodnunk, hogy amikor a költségvetés számai a kormánytól kikerülnek, és az Országos Érdekegyeztető Tanács – úgy tudom, az az első fórum – is látja majd, attól kezdve az érdekegyeztetés egyéb fórumai számára is a számok és az információk elérhetők lesznek. Mi úgy számoljuk, hogy körülbelül a parlamenti benyújtás környékén még egy érdekegyeztető tanácsi ülést kell összehívunk, ahol már konkrét

számokról lehet beszélni. Abban nem vagyok biztos, hogy lesz-e, kell-e majd még egy – valószínűleg még a zárás, a parlamenti végszavazás előtt.

Én körülbelül így látom az ütemezést. Természetesen ez azt jelenti, nem fogjuk tudni betartani azokat a nagyon fontos feltételeket, amiket magunknak szabtuk az elején, hogy hány nappal előtte, írásban meg egyebek – mindenkinek kérjük szépen e tekintetben a megértését.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Természetesen nem a jelenlévőknek szól, de a jelenlévők személyén keresztül el lehet mondani, hogy értjük a kormány szándékát, miszerint minél előbb szeretne költségvetést elfogadtatni és látni. Magam is helyesnek tartom ezt a dolgot, hiszen nyugalmi állapotot hoz létre, viszonylag korábban, de ennek nem kell, hogy feltétlenül az legyen az ára, hogy azok, akik részt vesznek ebben a munkában, a legegyszerűbben se tudjanak felkészülni azokból az ügyekből, amelyeket a költségvetésnél értelemeszerűen ismerni kellene. Nem értem pontosan, hogy miért vannak köbe vésve bizonyos időpontok, nem is az én dolgom, de ahhoz képest én – öregező laikusként – azt gondolom, hogy ha van egy helyzet, egy héttel későbbre is lehet tenni. Az időszűke ugyanis mesterségesen teremtett időszűke, és nem nagyon teszi lehetővé az érdemi párbeszédet. Most a kormány nem nulladik változatban, hanem első olvasatban tárgyalta, és tudjuk, hogy ettől kezdve a kicövekelte számok nem nagyon tudnak már mozdulni, már csak finomhangolásra van lehetőség. Legalább ezekben a finomhangolásokban részt vennénk, a kormány figyelmét fel tudnánk hívni, aztán a parlamenti szakaszban még újra tudunk ezekről tárgyalni.

Tehát nem túl hosszú nyújtva – illetve azt tettem eddig –, nem tudom az időpontot. Számunkra akkor elfogadható – csúnya ez a szó, inkább megérthető – ez a helyzet, hogyha azt mondjuk, hogy a 11-ei kormányülés előtt megkapjuk még a lehetőséget arra, hogy a miniszter úr, vagy aki képviseli a tárcát, el tudja mondani a kormányülésen, hogy a kulturális ágazati érdekegyeztetésen ilyen és ilyen vélemények fogalmazódtak meg, amik erősítik vagy gyengítik az eddigi érvelést – gondolom, az esetek többségében erősíteni szokták.

Tehát az egyeztetésnek részünkről csak akkor van értelme, ha ez olyan időpontban zajlik, amikor még hatást tudunk gyakorolni a kormánydöntésre.

A második forduló idején, amit említettek, amikor már bent van a parlament előtt, akkor is szoktunk találkozni, részben azért, mert módosító indítványok vannak – az is lényeges, mit szólnak hozzá a szociális partnerek.

Összefoglalva tehát, számunkra az a megoldás elfogadható – nem tudom, fogalmazhatok-e így, hogy „csak” –, ha még a kormánydöntést megelőzően, akár az OÉT-tel, akár a közalkalmazotti érdekegyeztető fórummal – van ebből kettő is, nem tudom pontosan milyen sorrendben – egy időben történne itt az ágazati érdekegyeztetés, mert akkor van értelme. Ha nem, akkor onnan kezdve az igen kedves jelenlévők is csak azt tudják mondani, hogy „Engem a kormánydöntés kötelez, már nincs mozgásterem”.

ELNÖK: Közvetíteni fogjuk az igényt. Azt gondolom, az egyidejűség körülbelül megoldható, ez az, ami vállalható. De hogyha az érdekegyeztetés eddigi menetét tekintjük, akkor nem volt olyan, hogy nulladik változatról, egy olyan változatról beszélhetünk, amelyben tendenciákat, prioritásokat, helyzetet tudunk felvázolni, tehát hogy mi a helyzet, és milyen mozgástérben lehet gondolkodni.

Az Országos Érdekegyeztető Tanács ülésének időpontja meghatározó, hogy a kormány mikor adja eléjük az anyagot. Én azt gondolom, azzal párhuzamosan tudjuk megcsinálni. Előbb

biztosan nem. Nem vagyunk kivételezettebb helyzetben, mint az Országos Érdekegyeztető, de azonos helyzetben lehetünk. Erre törekedni kell. A javaslatot továbbítom, odafigyelek rá. Ez az eljárásrend kérdése. Ebben megállapodhatunk.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Ehhez kapcsolódóan az iránt érdeklődnék, hogy valamiféle tendenciák, prioritások stb. láthatók-e előre, amit a kormány már eddig is kimondhatott.

ELNÖK: Erről szeretnénk majd tájékoztatni a kollégákat, de a KÁSzt ülésével együtt. Ha jönnek a KÁSzt-ra a tagok és a meghívottak, akkor ezt a tájékoztatót közösen tartjuk, és ezeket a kérdéseket tudjuk megbeszélni.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Akkor a következő a helyzet. A kezemben tartok egy belső terjesztésű folyóiratot, a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete folyóiratának 2009/2. számát, Alkotó a címe. Fénymásolatban a vezércikkét átnyújtottam a kolleginának, hogy kézben legyen. Szili Katalin, az Országgyűlés elnöke, Bajnai Gordon miniszterelnök és Hiller István miniszter a címzett. Nem tudom, eljutott-e.

ELNÖK: Biztosan eljutott, mert mindig el szokott jutni – mi adjuk a pénzt, hogy legyen ilyen kiadvány, ezért a köteles példányt is megkapjuk.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: A Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének éppen költségvetési problémája van: évről évre lemaradnak a támogatásról, így lassan, de biztosan ellehetetlenül a működése. A szakszervezet számára ez azért problematikus, mert a rendszerváltás pillanatában elsőként mi vetettük fel a kérdést, illetve az óhajt, hogy az önkényesen, államhatalmi módszerekkel kettéválasztott MAK – most már MAK Alapítványnak mondjuk – és az egyesület, mint két jogutódja a korábbi Művészeti Alapnak, újra kerüljön egyesítésre. Ők akkor nem tudtak megszólalni, mert részesei voltak a folyamatnak, és az egyik oldalra kerültek. Mi viszont szakszervezetként kénytelenek voltunk áttekinteni az egészet, és volt is rálátásunk erre a dologra, így mi vetettük fel. Most már a MAOE önálló levélben, teljesen precízen leírva a fejleményeket tud állást foglalni ebben a kérdésben. Gyengíti az álláspontját, hogy érdekelt a kérdésben, de egyben erősíti is, mert nem kívülálló, nem rálátása van a dologra, hanem benne van a dolgok közepében.

Úgy érezzük, éppen mert a mi felelősségünk továbbra is, hogy ezt a folyamatot figyelemmel kísérjük, hogy az egyesítés megtörténjék. Nagyon sok olyan ellenérvet lehetett hallani – de soha nem nyílt, egyenes csatornákon, hanem informális utakon –, hogy ilyen intézmény máshol Európában nincs. Aztán azt, hogy az állampárti időkben hozták létre, és ennek ezért már nincs létjogosultsága. Mind a kettőre van megfelelő válasz. Más országokban vannak olyan intézmények is, ahol a képzőművészek fizetést kapnak – talán Hollandiában vagy valamelyik északi országok egyikében, ahol megoldják az egzisztenciális problémáikat. Ezt nyilván nem tudjuk átvenni, és ez nem is azt jelentené, hogy átvenni. Magyarországon, ahol elindulni is nehéz képzőművésznek, éppen mert ilyen kicsi a piaca, tehát a piacról nem tud azonnal megélni, sokkal inkább a hivatástudat a befolyásolója a dolgoknak, szükséges lenne egy összefogás. Olyan összefogás, amely lehetővé tette a Művészeti Alapban is, hogy bizonyos dolgokat közösen intézzenek, mint például a rézkarcnyomda, mozaikrakó műhely, szoboröntöde stb., amelyek ugyan most már teljesen különváltak, de mégis szükséges lenne egy ilyen típusú

összefogás. Történelmileg Magyarországon így alakult, és az Unió nem szól bele ebbe a kérdésbe, ezt Magyarország úgy rendezi, ahogy akarja. Mi tehát azzal nem érvelhetünk, hogy máshol ilyen nincs. A magyar viszonyok ilyenek.

Háttérkörülmenyként még elmondanám, hogy a ma fiatal művészeti vezetők – a Múcsarnoké és még sok más helyen – azzal a doktrínával indulnak el az életbe, hogy a művészet 1989-ben kezdődött, mert addig az állampárt és a diktatúra tönkretette a művészetet. Ez nyilván olyan globális és ferde ítélet, amit nem lehet elfogadni, de ennek megfelelően a seregszemle jellegű kiállításokat – ahol feltűnhetnének fiatalok – nem rendezik meg. Tulajdonképpen most ezeröttszáz kis Aczél György van, akik a saját ízlésüknek megfelelően ülnek a borszékben – mert hivatali funkciókat is kaptak –, és amit nem vesznek észre, mert nem mozdulnak ki a székükből, az nincs, ne is legyen – ezt mondják ki gyakorlatilag. Ezért a Művészeti Alapnak, illetve egy ilyen típusú köztestületnek rendkívül nagy jelentősége lenne.

Annak idején, amikor az állampárt létrehozta ezt a bizonyos alapot, olyan helyzetet oldott meg, hogy addig nem lehetett bejegyezni, hogy valaki képzőművész, festőművész, szobrászművész stb., ezért „foglalkozás nélküli” kategóriába került, amihez csak hozzá kellett biggyeszteni akár a „közveszélyes” szócskát is, mert különbség a személyazonosságban nem volt a közveszélyes és a nem közveszélyes foglalkozás nélküli között. Ezt megoldotta, hogy attól kezdve be lehetett írni a személyibe, hogy az illető művész, de e mellett párhuzamosan megoldott olyan kérdéseket, amelyeket föl sem vetett az eredeti gondolat, mégpedig azt, hogy könnyebben indulhattak el a magyar művészek. Ez pedig ma is szükséges.

ELNÖK: Azt gondolom, az közveszélyes munkakerülő volt, nem foglalkozás nélküli – de mindegy.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: De a személyibe nem vezették be.

ELNÖK: Csak az volt, hogy foglalkozás nélküli. A KMK egy munkakönyvi bejegyzés volt – de mindegy is.

A dolog lényege, hogy a MAK-kal és a MAOE vezetésével is folyamatos kapcsolatban vagyunk. (Ifj. Koffán Károly: Tudok róla.) De úgy folyamatos, hogy hétről hétre: hol a MAK vezetőivel külön, hol a MAOE vezetőivel külön, hol együtt. Folyamatosan életben tartjuk ezt a kérdést, hiszen ez egy hosszú évek óta megoldatlan probléma. A megoldásokat a magyar jogszabályi keretek között kell megtalálnunk, és ezen vagyunk, hogy e keretek között megtaláljuk. Ezen túlmutat a MAK illetve a MAOE költségvetési kérdése, támogatási kérdése. Amiben az államnak száz százalékos felelőssége van, az a nyugdíjak, a művészek nyugdíjának kérdése. A nyugdíjjal ellátás az, amiben nekünk kötelezettségünk keletkezik, és ezt közalapítványon keresztül természetesen az állam teljesíti. A MAOE-nek mint szakmai civil szervezetnek, ugyanúgy, ahogy a többi szakmai civil szervezetnek is, támogatást nyújt az állam. Nyilván azon vagyunk, hogy ez megoldódjék, mert probléma a művészvagyton és a művésztársaság együttműködése. Én most megint csak azt mondanám, hogy a köztestületi forma merült fel, ami sokkal régebben is fölmerült, de hosszabb vizsgálatot kell végeznünk a tekintetben, hogy ez valóban működtethető-e, ráadásul gazdaságosan működtethető-e. Én a jelenlegi gazdasági helyzetben, a 2010-es gazdasági helyzetet előrevetítve azt gondolom, a kidolgozó munkát, az előkészítő munkát tudjuk vállalni, de nem gondolom, hogy most vállalható

egy új köztestület létrehozása. De a két szervezet költségvetési problémáját, ügyeit folyamatosan napirenden tartjuk, és megpróbáljuk megoldani.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Nekem más kérdésem lenne, picit belelóg, de egészen más: tájékoztatás és egyben kérés a minisztérium vezetői számára is. Ismert az a jogszabályi rendelkezés, ami már bizonyos értelemben már ebben az évben is él, csak elég szűk körben, viszont 2010-től már teljes üzemben működik: ez a nyugdíjasok foglalkoztatása, még hozzá azoknak a nyugdíjasoknak a foglalkoztatása, akik korengedményes vagy bármilyen más – a művészeti területen a szakmai nyugdíj ismert ebben a körben – nyugdíjazás után vannak, de még nem érték el a 62 éves öregségnyugdíj-korhatárt, és ezt megelőzően is foglalkoztatták őket. Erre a parlament, a nyugdíjtörvény módosításával összefüggésben olyan szabályt hozott létre, hogy amennyiben a nyugdíjast foglalkoztatják, ahogy eléri a január 1-jén érvényes minimálbér tizenkétszeresének megfelelő összeget, választania kell két dolog között. Az egyik, hogy felfüggeszti, illetve szünetelteti a nyugdíját, a másik pedig, hogy a munkaviszonyt, azt a jövedelemszerző tevékenységet hagyják abba. Ezzel kapcsolatban korábban tárgyalásokat folytattunk, de eredménytelenül. A legutolsó tárgyalás ebben az ügyben a nyugdíjbiztosítás főigazgatójával zajlott, aki maga is személyében elhibázott szabályozásnak tartja. Tulajdonképpen itt arról van szó, hogy ezek a nyugdíjasok ugyanúgy fizetik az adókat, járulékokat, a munkaadókat is fizetik a munkaadói járulékokat, tehát semmi különbség nincs a dologban, csak ők korábban mentek nyugdíjba, de ha tovább foglalkoztatják őket, ugyanúgy kell fizetni. Tudom, hogy ez bizonyos körökben irritáló, de ez nem a művészet és nem a kultúra területe. Ezért mi a parlament Kulturális Bizottságának elnökéhez fordultunk ezzel a problémával, azt kérve, hogy a bizottság tűzze napirendre ezt a kérdést, mert a művészet területén, illetve a művészetoktatás területén is számos olyan problémát jelent, amelyet mindenképpen meg kellene oldani.

Egyrészt tájékoztatásul mondtam ezt el, másrészt mert erre az ülésre a Pető Iván visszajelzése szerint szeptemberben nagy valószínűséggel sor kerül. Ha a bizottság úgy dönt, hogy támogatja, felkarolja ezt az ügyet, és netán bead egy javaslatot a vonatkozó jogszabály módosítására, akkor ezt meg kell tennie.

A dolog egyáltalán nem esélytelen, mert azt is tudom, hogy a parlament Szociális Bizottsága ugyanezt a kérdést ugyanilyen okok miatt napirendre fogja tűzni. Most azért mondtam el, a tájékoztatáson túl, hogy kérjem, a kulturális tárca támogassa ezt az ügyet, mint ahogy a korábbiakban is támogatta – tehát nem kell új álláspont. Az írásos anyag megvan...

ELNÖK: Azt kérjük.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: A Varga Melindának írt tájékoztatás, amit megküldtem, természetesen államtitkár asszonynak is rendelkezésére áll.

ELNÖK: Kérjük, már csak azért is, mert ha ez elindul, akkor nyilván nekünk be kell lépni az államigazgatás részéről.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: A megkeresés azért nem a minisztériumnak ment, mert a minisztérium ehhez mindenképpen kevés lett volna.

ELNÖK: Politikai döntést igényel.

Azt gondolom, hogy a KÁÉT-nek ezt az ülését lezárnám. Öt-tíz perc szünetet tartunk, addig megérkeznek a KÁSZT tagjai, és 11 óra 5 perckor elkezdjük a KÁSZT-ülést, a KÁÉT tagjaival együtt, amelyen a költségvetés tervezéséről adnánk tájékoztatást. Köszönöm szépen.

(Szünet: 10.57 – 11.20)

ELNÖK: Üdvözlöm a kedves kollégákat, a KÁSZT tagjait, egyúttal a KÁÉT tagjait is. Megbeszélésünk alapkérdése és a legfontosabb kérdés, amiről szólnunk kell: a 2010-es költségvetési törvény tervezésének általános kérdései.

Bemutatom Pettendi Zsuzsanna államtitkár asszonyt, aki az Oktatási és Kulturális Minisztériumban a gazdasági és fejlesztési területért felel, és ő lesz a napirendünk előadója.

A KÁSZT jelenlegi ülését azzal kell kezdenünk, hogy elfogadjuk azt az ügyrendet, amelyet az elmúlt ülésen beszéltünk meg, bizonyos módosításokkal, bizonyos javaslatokat tettünk. ismereteim szerint a kollégáim ezt az anyagot kiküldték a KÁSZT tagjainak. Szeretném kérdezni, van-e olyan ellenvélemény, olyan módosítási-pontosítási javaslat, amelyet most még át tudunk vezetni, és ha igen, kérem, jelezzék, ha nincs, akkor pedig rendben vagyunk.

Márta István!

MÁRTA ISTVÁN: Köszöntök mindenkit. A szakmai oldal részéről - a múltkor megválasztottak -, én kérném az államtitkár asszonyt, hogy az oldal résztvevőivel egy ötperces megbeszélést tarthassunk, mert olyan kérdések merültek föl, amelyeket közösen meg kellene beszélnünk.

ELNÖK: Az ügyrenddel kapcsolatban?

MÁRTA ISTVÁN: Az ügyrenddel kapcsolatban is, és a költségvetéssel kapcsolatban is, egyáltalán a részvétellel kapcsolatban. Öt percet kérünk, hogy megbeszélhessük.

ELNÖK: Akkor öt perc szünetet tartunk – de hallgassuk meg a kollégákat!

DR. KOLLÁR ÉVA: Tulajdonképpen formai dolog. Tisztelettel kérem, hogy a 2.1 fejezetben, ahol a fenntartói oldalnál fel vannak sorolva a résztvevők, lehetőség szerint az országos önkormányzati képviselőket vegyük előre, és a kisebbségeket másodiknak. Tudom, hogy ez szinte mindegy, de mégis előbb az ország, és aztán a hozzá tartozó kisebbség. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én azt mondom, hogy ez elfogadható.

MÁRTA ISTVÁN: Akkor én kérném szépen a művészeti, a közművelődési, a közgyűjteményi és Az örökségvédelmi szakágazat képviselőit.

ELNÖK: Egy másodperc türelmet kérnék még, mert Gyimesi Lászlónak volna egy ehhez kapcsolódó javaslata.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Az ügyrenddel kapcsolatban. A 2.3-ban a reprezentativitást választásokhoz köti. A hatályos szabályok szerint ez létszám alapú, három évenként megállapítja a közalkalmazotti létszámot a jogszabály.

ELNÖK: Tehát a jogszabálynak megfelelő szöveg kell.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Az országosan reprezentatív szakszervezetek képviselői vesznek részt, az országosan reprezentatív szakszervezetek pedig a Kjt. végrehajtási rendeletében szerepelnek. Ez is csak technikai jellegű.

ELNÖK: Mielőtt az öt perc szünetre sor kerülne, egyetlenegy információt szeretnék a KÁÉT és a KÁSZT tagjainak elmondani. A jelenlegi ülés a 2010-es költségvetési törvény általános tájékoztatója. Az érdekegyeztetések sorában az elmúlt években ilyen nem volt. Olyan érdekegyeztetés volt, abban a pozícióban vagy abban a fázisban kellett az érdekegyeztetést lefolytatni, amikor már a kormány második olvasatban is megtárgyalta a költségvetést. Azonban, nyilvánvalóan látható módon ez a költségvetés nem olyan, mint az elmúlt években megszoktuk: ez egy nagyon problémás, nagyon sok érdeket sértő költségvetés, ami nyilván nagyon sok gondot fog okozni. Éppen ezért a kormány úgy határozott, hogy az érdekegyeztetést a költségvetésről nem egy menetben, hanem több menetben fogja lebonyolítani. Ez az úgynevezett nulladik változat, itt az általános kérdésekről, az általános tendenciákról, helyzetekről, a prioritásokról szeretnénk tájékoztatni a kollégákat, majd az érdekegyeztetés további fázisaiban a megismerhető számok alapján folytatódni fog az érdekegyeztetés.

Csak azért szerettem volna elmondani, hogy tiszta legyen, miért vagyunk most itt, és miért ilyen összetételben és miért ez a napirendünk, amit meghirdettünk.

És akkor most az öt perc szünet.

(Szünet: 11.24 – 11.40)

ELNÖK: Kezdhethünk, kollégák?

Mindenekelőtt azt kellene tisztázni, hogy a Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanács minden oldala képviselve van-e. Mondanám, hogy a kormányoldalról a Kulturális Minisztérium részéről képviselve vagyunk, képviselve van a kormányoldal.

A szakmai oldalt az országos hatáskörű szakmai szervezetek képviselik – képviselve van, és ha minden igaz, akkor szóvivőjük is van Márta István személyében.

A fenntartói oldal is képviselve van, Mészáros Éva személyében.

A szakszervezeti oldal is képviselve van, Gyimesi László a szóvivő.

Gyakorlatilag tehát a KÁSZT mind a négy oldala képviselve van. Arra szeretném kérni a KÁSZT oldalait, hogy próbáljuk meg lezárni az ügyrendet, ha egyéb hozzászólás nincs.

Márta István!

MÁRTA ISTVÁN: Az ügyrendről, a megbeszélés értelmében, jegyzőkönyvezni kéne a következőket. A mi ágazatunk véleménye:

Nem tartjuk érdemi egyeztetésnek a mostani megbeszélést, viszont igényt tartunk rá, hogy a következő fordulóban megfelelő adatok, konkrét adatok alapján tudjunk véleményt nyilvánítani. Természetesen partnerek vagyunk mindenben, de egy komolyabb előkészítés után, komolyabb

adatrendszer és információk után tudunk csak véleményt nyilvánítani, amennyiben ti akarjátok. Mégpedig egy olyan feltétellel is, hogy az egész kulturális ágazatról – beleértve az önkormányzatokat és egyebeket is – kapjunk valamiféle tájékoztatást, ne csak a kormányzat megfelelő információit bocsássátok a rendelkezésünkre, hiszen ez egy kerek egész. Különben nem tudunk véleményt nyilvánítani.

Ezzel párhuzamosan a szabályzatnál a következőt kérjük:

A 2. oldal legalján van egy mondat, miszerint a képviselők az ülésen az oldalhoz tartozó szervezetekkel korábban egyeztetett álláspontot kötelesek képviselni. Ezt az álláspontot akkor tudjuk képviselni, hogyha információink vannak. Ez nyilvánvaló. Információink akkor lehetnek, akkor tudjuk megosztani a hozzánk tartozó szervezetekkel, hogyha időben megkapjuk. Tehát ez a tíz nap, amiről a múltkor szó volt, eltűnt, legalábbis én nem találom. *(Közbeszólások.)* Gumivá vált. *(Többen: Benne van!)* Az van benne, hogy sürgős esetekben rövidebb határidővel is napirendre lehet tűzni. Most kiderült, hogy sürgős esetben érdemben nem tudunk mit csinálni. Nyilván itt vannak a megfelelő kollégák, meghallgatják, de se hozzászólni, sem véleményt kialakítani nem tudnak. Ezt kérem szépen jegyzőkönyvezní.

Ettől kezdve pedig természetesen partnerek akarunk lenni, természetesen dolgozni szeretnénk, de a mai ülésen ez nem tud így történni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szeretném kettéválasztani a problémát. Az egyik az ügyrend kérdése. Az ügyrend szövegével kapcsolatban elhangzott néhány módosító javaslat, amit be tudunk fogadni, amit át tudunk vezetni.

A konkrét szöveggel kapcsolatban Márta Istvánnak az a véleménye, hogy a 2. oldal végén – esetleg szövegszerű javaslatot tudok tenni – a képviselők az ülésen az oldalhoz tartozó szervezetekkel korábban egyeztetett álláspontot kötelesek képviselni, amennyiben az információhoz időben hozzájutottak. Valami olyan megszorításra gondolok, hogy természetesen csak akkor lehet oldalálláspontot képviselni, ha volt lehetősége a képviselőnek az oldallal az ügyről egyeztetni. Ha ez nem volt meg, akkor egyrészt tájékoztatást hallgatunk meg, másrészt beszélgetünk – már elnézést, hogy ezt mondom –, egy szakmai konzultáció lehet, és nem az oldal határozata vagy az oldal véleménye.

Azt gondolom, hogy ez így korrekt, és akkor mindenre lehetőséget ad. Arra is lehetőséget ad, hogy az oldal azt mondhassa, nem kaptam tájékoztatást, nem kaptam írásbeli anyagot, ezért nincs egyeztetett álláspont.

MIHÁLYFI LÁSZLÓ: Szövegszerűen szeretném megfogalmazni a javaslatra adott választ. Akkor az úgy hangoznék, hogy a képviselők az ülésen az oldalhoz tartozó szervezetekkel korábban egyeztetett álláspontot kötelesek képviselni, amennyiben az ülés a 2.3 pont szerintiük alapján az ülés előtt tíz munkanappal eljuttatott előterjesztés alapján került összehívásra.

ELNÖK: Ez a megszorítás. Elnézést kérek Koffán Károly úrtól, de az ügyrendet szeretném előbb lezárni...

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Ehhez szeretnék szólni.

ELNÖK: Parancsoljon!

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Elnézést kérek, de a szöveg szerint lehet olyan veszély, hogy aki nem tájékoztatja tíz nappal előbb, az olyan partnerekkel fog tárgyalást folytatni, akik tájékozatlanok, nincs egységes álláspontjuk, így előnyt kovácsol a mulasztásából, mert olyasmi kerül megvitatásra, aminek valójában nincs alapja. Gyakorlatilag egy bizonyos fél hibájából annak előnyére lehet ülést lefolytatni úgy, hogy eredménytelen legyen – idézőjelben. Tulajdonképpen a mulasztást támogató dologgá válik.

ELNÖK: Én azt gondolom, a jegyzőkönyv rögzíti, hogy az a napirendi pont minek minősül. Ha időben kiküldött tárgyalási anyag került a tagok kezébe, tehát az ügyrendnek megfelelően, akkor az oldal képviselőjének lehetősége, joga és kötelessége, hogy az oldal véleményét képviselje. Abban az esetben, hogyha ezt nem tette meg az ülés összehívója – jelen esetben a kormányzat –, akkor a képviselőnek nem kötelessége az oldal véleményét elhozni, hiszen nem volt rá lehetősége. De ezt a jegyzőkönyv rögzíti. Ebben az esetben azt lehet mondani, hogy az ülés abban a napirendi pontban nem hoz határozatot. Akkor az egy más történet, és akkor föl lehet róni ennek, annak, amannak a hibájául. Tehát nem követünk el semmi olyat, ami problémát okoz – illetve okoz, persze, csak nem követünk el semmilyen jogszabálysértést.

Gyimesi László!

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Azt javaslom, talán ugyancsak feloldandó ezt a helyzetet, hogy az első oldal utolsó bekezdésében szereplő „sürgős esetekben” – mivel ezt tekinthetjük akár gumiszabálynak is, mert nem tudhatjuk – helyett használjuk azt, hogy „kivételesen indokolt esetben”. Ha kivételesen indokolt az eset, akkor kell tudni indokolni, hogy miért hívja össze az összehívó rövidebb határidővel. A sürgősség egy időbeni tény, az pedig, hogy kivételesen indokolt est, nem az időre utal, hanem arra, hogy van valamilyen kivételes indoka. Úgy folytatnánk a második oldal ominózus mondatát, hogy „köteles képviselni, kivéve, ha az ülést kivételesen indokolt esetben hívták össze”. Itt lenne a tükörképe ennek a két esetnek: tehát van az alapeset, amikor tíz nappal előbb, rendesen megkapja, akkor köteles mindazt megtenni, míg hogyha kivételesen indokolt esetben sürgősséggel hívták össze, nem köteles megtenni. Én tehát szétválasztanám a két esetet ennél a kötelezettségi oldalnál, és akkor talán helyére kerülhetne a dolog. Akár azt is rögzíthetnénk, hogy ezekben az esetekben egyébként tájékoztató jellegű egyeztetésekről lehet csak szó.

ELNÖK: Tessék parancsolni!

TYEKVICSKA ÁRPÁD: Elhangzott, hogy polgármester asszony itt van, és a fenntartói oldal képviselteti magát. Nem tudom, polgármester asszony az összes többi írásos felhatalmazását bírja?

Arra akarok kilukadni, hogy ha az oldal egyetlenegy képviselője megjelenik, akkor ő legitímen képviseli-e az oldalt? Ez szerintem egy kardinális kérdés.

A másik apró megjegyzésem: az ajánlás minősített többséggel való elfogadására vonatkozik. Nyilvánvaló, hogy a kormányzati oldal mindenkor részt vesz a KÁSZT ülésén, tehát egyben a jelenlegi szabályozás azt jelenti, hogy a kormányoldal nélkül nem is lehet elfogadni ajánlást. Úgy van meghatározva, hogy három oldal jelenléte esetén három igen, négy oldal jelenléte esetén három igen és egy tartózkodás. Ebből nyilvánvaló, hogy ha a kormányoldal valamire nem igent mond, akkor egyik esetben sem lehet állásfoglalást elfogadni.

ELNÖK: A minősített többség a négyből három. És nincs meghatározva, hogy a kormányoldalnak a háromban kell benne lenni. Azt gondolom, ez nem így kérdés.

DR. KOLLÁR ÉVA: Csak annyit szeretnék mondani, hogy igen, ez a „kivételes” sokkal jobb megfogalmazás – nagyon köszönjük Lacinak –, de itt is legyen írásos. Ne legyen az, hogy nincs leírva semmi, mert akkor semmit nem tudunk tenni.

ELNÖK: Nyilvánvaló, hogy a KÁSZT elsősorban írásos előterjesztések alapján dolgozik. Nem csak olyan dolgot lehet azonban csak napirendre tűzni. Az ügyrend is megfogalmazza, hogy vannak olyanok, amiről szóbeli tájékoztatás van. A következő napirend, amelyre próbálunk sort keríteni, a 2010-es költségvetési év tervezésének szóbeli tájékoztatását szeretné elvégezni a kormányoldal, szeretné tájékoztatni a Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanácsot. Jelenleg erről határozatot nem kell hozni. Ez egy tájékoztató, szóbeli tájékoztató, az érdekegyeztetés első eleme, aminek további elemei lesznek. Abban az esetben, amikor a napirendhez már lehet előterjesztést adni, vagyis anyagot, leírt papírt, táblázatot, egyebet, természetesen megteesszük, ki fogjuk küldeni. Azt gondolom, az ügyrendben az életet próbáljuk meg leképezni, mert abban az esetben, ha úgy tudunk kiküldeni napirendi javaslatokhoz anyagot, táblázatot, számot, papírt, hogy nem tíz nappal az ülés előtt, hanem sürgős és kivételes esetben rövidebb határidővel, úgy fogjuk megtenni. Általában a költségvetés tervezésénél, az elmúlt évek gyakorlatát ismerve, ilyen, rövidebb határidővel tudunk majd anyagot küldeni.

Van tehát szóbeli tájékoztató. Ahogy a kormányoldal, ugyanúgy az egyéb oldalak is élhetnek ezzel a jogukkal, hogy szóbeli tájékoztatást adnak vagy kérnek, és van olyan, amely bizonyos írásos dokumentum alapján napirendre tűzött kérdés. Ezt rögzíti az ügyrend véleményem szerint.

MÁRTA ISTVÁN: Itt van, most nyomon követhetjük, hogy ha nagyon gyors tárgyalásra kerül sor, annyit tudunk tisztázni – és kérem, mondjatok véleményt –, hogy ezen az ügyrenden még dolgozni kellene. Most fölvetődtek ezek a kérdések: a tíz nap stb., és nincs egyetértés, azt látom.

A másik, hogy igenis, fontos dolog, hogy a fenntartói oldal képviselőiben tényleg nem lehet tudni. Alá kéne írni a szövegeknek – nem tudom, hogy ki mit ír alá. Én ezt így nem írnám alá, csak hogyha konszenzus született. Konszenzus pedig akkor tud születni, hogyha legalább mi egymás közt – akár ügyrendben, akár egyebekben – meg tudjuk mondani, hogy mihez ragaszkodnánk.

Tehát én azt mondanám – a kollégák mondjanak ellen –, hogy ezt is tegyük ad acta, és a legközelebbi ülésen fogadjuk el az ügyrendet.

MÉSZÁROS ÉVA: Nem tudom, mikor is kezdődött, de több hónapja jutottunk el odáig, hogy az ügyrendnek van egy olyan változata, amit most megint kifogásolunk, nem fogadunk el.

MÁRTA ISTVÁN: Bocsánat, mi két nappal ezelőtt kaptunk egy meghívót – az komoly?

MÉSZÁROS ÉVA: Az ügyrendről beszélünk, itt tartunk több hónap óta. Mindenki elmondhatta, hogy mi hogyan legyen módosítva, és véleményem szerint ennek megfelelően

történt. Azok a pontosítások indokoltak és helyénvalóak, amik eddig elhangzottak, de ha ebbe az irányba megyünk, akkor el is mehetünk, mert ennek értelme nincs, úgy látom.

A másik: azt kell kigondolni – ha a többiek is úgy gondolják, hogy ennek a fórumnak egyáltalán van értelme, és részt kívánnak venni –, hogyan tudunk addig eljutni, hogy azért legalább az ügyrendet elfogadjuk. Mert az feltétele, hogy bármiről érdemben tudjunk beszélni. Lehet vitatkozni azon, hogy egy oldal képviselőjében, ha egy ember van ott, akkor képviselve van-e az oldal, de abban az esetben megint el lehet gondolkodni, hogy ha egy oldal teljesen kivonul egy ilyen rendszerből, már nem lehet érdemi tárgyalásokat folytatni – ebbe az irányba pedig megint nem érdemes elmenni.

Úgy gondolom, két hónap mindenkinek rendelkezésére állt, hogy az ügyrenddel kapcsolatosan mindenről megküldje az észrevételeket és a módosítási javaslatait. Tudomásom szerint a fenntartói oldalról nem érkezett módosító indítvány ahhoz képest, ami az előző ülésen elhangzott, ennek megfelelően úgy gondolom, hogy a fenntartói oldalt legitímen képviselem.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Körülbelül ezt szerettem volna elmondani, valamint azt, hogy két hónappal ezelőtt, amikor az ügyrendet tárgyaltuk, mindenkinek lehetővé tettük, hogy előtte, közben elmondja, mik a gondok problémák, és lezártuk a módosításokat. Ezt küldtük vissza, illetve azt, amivel a KÁSZT tagjai módosították az ügyrendet. Gyakorlatilag úgy gondoltuk, ezzel lezártuk az ügyrend kérdését. Az első napirendi pont kapcsán még megkérdeztem, a pontosításokat köszönettel vettük, át tudjuk vezetni. Azt gondolom – polgármester asszonnyal egyetértve –, hogy egy ponton le kell zárni, különben ezt az ügyrendi vitát fogjuk folytatni az elkövetkező időszakban – és akkor valóban nincs értelme a további együttlétnek.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Elnézést kérek, de szövegtechnikai oldalról mégiscsak bírálnom kell az előző álláspontot. Érdemi tárgyalásokról lenne szó ugyanis. A kérdés, hogy ha ezt a tervezetet így elfogadják – én csak tanácskozási joggal vagyok jelen –, biztosított-e az, hogy a kormányzat tényleg érdemben fog velünk beszélni, hiszen lesznek olyan esetek, amikor a saját hibájából nem küld tájékoztatásokat, és attól kezdve nem tud a KÁSZT érdemben állást foglalni, mert nem alakul ki egységes álláspont. Ebből következik, hogy ha pusztán formai oldalról elfogad a KÁSZT egy ügyrendet, amely biztosítja a kormányzatnak azt a lehetőséget – nem mondjuk így, de egyébként a jogát is –, hogy saját hibájából, szándékából ne tájékoztassa időben az egységes álláspont kialakításához a résztvevőket, és így jön össze ülés, akkor szerintem annak is szerepelnie kellene, hogy ha a kormányzat a KÁSZT részvételét igényli egy kérdésben, akkor csak abban az esetben döntsön érdemben ő maga a dolgról, ha a KÁSZT szintén érdemben tudott dönteni. Mert így azt jelenti, hogy a kormányzatnak olyan szabad mozgást ad a KÁSZT szabályzata a jelenlegi szövegezésben, amely éppen az érdemi tárgyalást teszi lehetetlenné.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azt gondolom, a KÁSZT ügyrendje nem lehet komplikáltabb, mint a parlament Kulturális Bizottságáé vagy a Házé. Szerintem hamar túljutunk ezen a történeten

Én javaslom, fogadjuk el ezt az ügyrendet, azokkal a módosításokkal, amelyek elhangzottak. Úgy gondolom, hogy ez biztosítja minden oldal jogát a képviselőre, jogot biztosít minden oldalnak álláspontjának megfogalmazására, valamint biztosítja azt is, hogy ha valamely

oldal úgy gondolja, a kormányzat vagy éppen egy másik oldal nem úgy cselekedett, ahogy kellett volna, akkor joga van felszólalni, tiltakozni, és sok mindenféle van joga.

Azt gondolom, nem kellene túlbonyolítani ezt a kérdést. Szerintem ebben az ügyrendben minden kérdést szabályoztunk. Ha még tovább cizelláljuk, még kevesebb idő jut a szakmai munkára, mint az ügyrendi kérdésekre.

FÖLDIÁK ANDRÁS: Bocsánatot kérek, azt mondta, hogy két hónappal ezelőtt tárgyaltunk az ügyrendről. Nem két hónapja, hanem legalább három, mert két hónapja július volt, ez pedig még bőven június elején történt. Nem szükségszerű, hogy most mindenképp döntsünk. Ha a szakmai oldal javaslata szerint mégse döntünk, szerintem a szakmai oldal egy héten belül le tudja tenni, és lehet, hogy nekünk is lenne még szöveges hozzátennivalónk, amit mi is letesszünk egy héten belül. Ha rögtön kikülditek, három héten belül lehet véglegesíteni. Nem kell ilyen hosszú intervallumnak eltelni ahhoz. Lehet, hogy öt-hat évig lesz érvényben ez az alapszabály vagy ügyrend, és lehet olyan fordulat, amiben igenis fontos, hogy melyik oldalt hány ember képviseli, és milyen alapon, és egyeztetett-e a többiekkel. Én indokoltan tartom a szakmai oldal észrevételeit, és ha megfogadjuk, hogy egy héten belül letesszük, tíz napra rá találkozunk, akkor talán még szeptember végén lehet ügyrendünk.

ELNÖK: Csak azt szeretném kérdezni, mi volt, amit nem fogadtunk be a szakmai oldal észrevételeiből.

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: A mostaniból?

ELNÖK: Igen, mi volt az, amit most...

MÉSZÁROS ÉVA: Három hónap alatt nem született semmi?

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Mikor kapták kézbe?

MÉSZÁROS ÉVA: Három hónapja!

IFJ. KOFFÁN KÁROLY: Ezt?! *(Zaj, közbeszólások.)*

VELLEDITS LAJOS: Kurz und gut, most fogadjuk el az ügyrendet – igaza van a polgármester asszonynak –, és minél hamarabb zárjuk le. Akinek meg bármilyen hozzáfűznivalója van, ahogy elhangzott, tíz napon belül – mert az lényeges, hogy mi megkapjuk az anyagot tíz nappal az ülés előtt –, azt vegyük bele, és aki ezek után még valamit hozzá akar fűzni, tegye meg írásban.

A másik: olyannyira várjuk már a költségvetés elveinek megismerését, mint a szomjas szarvas a hús forrásvizet, úgyhogy javaslom, térjünk át a második napirendre, és ezt az ügyrendi dolgot zárjuk le, ha szabad kérem a tisztelt társaságot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Akkor én szavazásra tenném fel a kérdést. A Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanács ügyrendjét elfogadásra javaslom... *(Zaj, közbeszólások. – Ifj. Koffán Károly: Ha elfogadjuk, nincs más!)* Elnézést kérek, de ezek azok a kérdések, amelyeket

már több körben rendeztünk. Aki szavaz, egy oldal képviselője. Márta Pista, az anyagot júliusban tárgyaltuk, és akkor úgy zártuk le – jegyzőkönyv szerint –, hogy nincs senkinek más hozzátennivalója. Mindenki megkapta kézbe a kijavított anyagot június valahányadikán. Ez történt, pontosan ez történt. A szavazásra pedig az oldalak képviselői jogosultak. Ezért én szavazásra teszem fel a kérdést: ki fogadja el az ügyrendet? Én elfogadom. A fenntartók képviselője, a szakmai szervezetek és a szakszervezetek képviselője? A szakmai szervezetek és a szakszervezetek nem.

Ez esetben a következőt szeretném javasolni: az ügyrendet kiküldjük ebben az állapotban. Kérünk szépen egy nagyon szoros határidővel e-mailben a véleményeket. Addig az oldal – tehát nem egyes személyek – egyeztetett véleményét szeretnénk megkapni. Mondjunk egy határidőt!

MIHÁLYFI LÁSZLÓ: Tíz munkanap.

ELNÖK: E-mailben szeretnénk megkapni a javaslatokat. Ezeket bedolgozva még egyszer visszaküldjük mindenkinek a javasolt ügyrendet, és a következő KÁSZT-ülésem el kell fogadnunk. Azt gondolom, nem a lényegi ügyeket segítettük elő... *(Közbeszólás: Zavaró volt, hogy rá volt írva „Tervezet”.)* Ameddig ezt a procedúrát nem folytatjuk le... *(Zaj, közbeszólások.)* Egy kis türelmet kérek még! Amíg ezt a procedúrát nem folytatjuk le, addig tervezetként kell szerepeltetni. Természetesen tizennyolc változat is tervezet, amíg ez a négy kéz, a négy oldal nem szavazza meg – abban a pillanatban, amikor igen, az már ügyrend.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Csak egy picit oldva ennek a helyzetnek az indokolatlan feszültségét, hadd mondjam el, hogy a Kulturális Ágazati Szakmapolitikai Tanács korábbi alapszabályának elfogadásához két év is alig volt elegendő. *(Derűltség.)* Az egyeztetés viszont közbe is működött. Ha most tíz napot még rászánunk erre az ügyre, ettől nem történik semmi.

ELNÖK: Rászánunk tíz munkanapot, és a következő összehívott értekezleten nagyon szeretném, ha el tudnánk fogadni.

Fodor Péter!

DR. FODOR PÉTER: Nekem lenne egy ügyrendi javaslatom, amit nem szavaztatnék meg. Hogyha a tíz nap moratórium megjelenik, abban legyünk fegyelmezettek, hogy amikor újra összejövünk, ne legyen szóbeli kiegészítésre lehetőség, mert így saját magunkat tesszük komolytalanná.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Azt gondolom, ebben maradhatunk, és ezt a napirendet ezzel – furcsa módon – lezáránk.

A következő napirend: szóbeli tájékoztató – amit a majdani ügyrendünk megenged a KÁSZT számára – a 2010-es költségvetés tervezetéről. Megkérem Pettendi Zsuzsa szakállamtitkár asszonyt, hogy ezt a tájékoztatót tartsa meg.

DR. PETTENDI ZSUZSANNA: Köszönöm szépen.

Örömmel üdvözlöm azokat, akik maradtak, és meghallgatják azokat az információkat, azokat a körülményeket, amelyek között a 2010-es költségvetés előkészítése zajlik. Függetlenül attól, hogy milyen beszélgetések és milyen események előzték meg a mai találkozót, a tárca úgy

gondolta, tájékoztatja az ágazati szakmapolitikai tanács tagjait, hogy hogyan készült, milyen körülmények között a költségvetés, tekintettel arra, hogy ha erről időben dokumentumot kapnak, lehet, hogy másképp értékelik majd azokat a számokat, amelyek olyan stádiumban kialakulnak, amire lehet észrevételt tenni.

Amikor tehát a 2010-es költségvetés előkészítése elkezdődött, akkor már lehetett tudni, hogy a 2009. évi költségvetés tervezésekor mivel számolt a Pénzügyminisztérium illetve a kormány. Azzal számolt, hogy 2009-ben a GDP növekedése fog bekövetkezni, méghozzá 4,6 százalékkal. Az eredmény, amit most tudunk, augusztusban, szeptember elején, hogy nem növekedett, hanem csökkent, mégpedig több mint 6 százalékkal. Amikor tehát a 2010 előkészítéséről beszélünk, egyszerűen nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a várakozásokkal ellentétben, 2010-ben a rendelkezésünkre álló forrás nem növekedett, hanem csökkent. Márpedig hogyha csökkent, akkor a 2010-ben elkölthető pénz is csökken. Tehát nem lehet azt megvalósítani, ami mindenkinek az álma volt, hogy legalább ugyanazon a szinten, mint 2009-ben, hiszen a GDP, a nemzeti jövedelem nem így alakult. Abból kell kiindulnunk, hogy ez egy determináció: tetszik, nem tetszik, ez van. A kérdés csak az, hogy a 10 százalék mindenkire nézve 10 százalék, vagy vannak bizonyos területek, amelyek kicsivel többet vagy kicsivel kevesebbet kell hogy elviseljenek. Ez az elsődleges kiindulási pont.

Amikor júniusban a Pénzügyminisztérium első körben tájékoztatta a tárcákat arról a keretről, amiből gazdálkodhatnak, ez volt. Igazából nem volt tehát részletes szám, hanem az volt, hogy tekintettel a GDP alakulására, mire lehet számítani.

Azt is mindannyian tudják - hiszen intézményekben dolgoznak, és társaságok működéséről van információjuk -, hogy az elmúlt évben a kulturális területen működő társaságok nem kifejezetten azzal a költségvetéssel tudtak működni, amit 2009-re megkaptak, hiszen a költségvetés már 2009 év elején zárolást jelentett be, és ezen kívül kötelező tartalékképzési kötelezettség is volt. Azt mondhatnám, igaz, hogy volt egy 2009-es szám, de valójában 2009-ben nem azt tudtuk elkölteni, mint amivel eredetileg kalkuláltunk.

Kétféle viszonyítási szám van tehát: az egyik, ami megjelent a törvényben, a másik, ami ténylegesen felhasználható. És mondom, hogy még augusztusban vagyunk.

Ami a másik determináció, az a nagyfokú bizonytalanság. Júniusban és júliusban sem tudtuk igazából, mi az a pontos szám, ami 2009-re igaz, tehát mihez viszonyítom. Azért nem tudtuk, mert a GDP alakulása olyan, amilyen, és azok a folyamatok, amiket a különböző kormányzati intézkedési elindítottak, milyen hatással lesznek. Ez a nagyfokú bizonytalanság befolyásolta tehát harmadik elemként a tervezésünket.

Utána jöttek azok a sarokkövek, amelyeket megfogalmazott miniszterelnök úr az első költségvetési tárgyaláson, amit tényleg még papír és számok nélkül folytatott miniszter úrral és valamennyi miniszterrel. Az idei költségvetés úgy kezdődött, hogy a miniszterelnök egyeztetett a miniszterekkel. Megfogalmazták az elvárásokat.

Az egyik, hogy létszámot nem lehet csökkenteni. Olyan költségvetést kell összeállítani, ami alkalmas a működőképesség biztosítására. Nincs szó arról, hogy bármilyen strukturális változás legyen, vagyis a meglévő struktúra mellett – gondolok itt most konkrétan a kultúrára – és a meglévő létszám mellett. Ennek az elvárásnak önmagában csak a tárca nehezen tudna megfelelni. Ehhez hozzá kell gondolni, hozzá kell kalkulálni azokat az egyéb intézkedéseket, amelyek ezt pozitív irányba befolyásolják. Gondolok arra, hogy kormányzati intézkedések születtek, amelyek az élömunka költségét csökkentik, tehát lényegesen kevesebbe kerül a különböző járulékok csökkentésével az élömunka – e mellett a költségvetésben bevételcsökkenést

is jelent, a másik oldalon pedig megnöveli a vagyonnal kapcsolatos terheket. Tehát bizonyos fokú átcsoportosítás zajlik a költségvetést illetően.

Ezek az intézkedések nem pont a költségvetési törvényben jelennek meg, hanem azokban a törvénymódosításokban, amelyek részben a salátatörvény – ami a költségvetés végrehajtásához kapcsolódik –, részben pedig az elmúlt időszakban már megtörténtek.

A másik determináció volt, hogy minden tárcának össze kellett gyűjteni azokat a determinációkat, amelyek mentén működnek, és ami mentén kell a 2010-et is tervezniük. Ezek azok az alaptörvények, amelyek a működésünket meghatározzák, amik a törvényben vállalt kötelezettségek. Ez sem szentírás, hiszen a törvényben vállalt kötelezettségeket törvénymódosítással lehet változtatni, de a tárca igyekezett szentírásnak tekinteni azokat az elvárásokat, amik – különösen az előadó-művészeti törvény, amit nem olyan régen fogadott el a parlament – vállalt és pozitív jövőbeni determinációként élt meg a törvény által érintett valamennyi szervezet és személy.

És azok a szerződések, amelyek olyan kötelezettséget jelentenek, amit be kell tartani. Szerződés és szerződés között van különbség, hiszen olyan elvárás is van, hogy a szerződéseket is lehet módosítani. Módosítani, de úgy, hogy ne kerüljön többre a módosítás, mint hogyha teljesítem – és itt jönnek azok a nagy volumenű szerződések, amelyek a PPP-s beruházásainkhoz kapcsolódnak. Ez nem a kultúra területén jellemző, hanem kifejezetten az oktatás, a felsőoktatás területén, a kollégiumi beruházásokat érintik. A kultúrát ilyen fokú PPP nem árasztotta el.

Egy viszont van, a MÜPA, aminek a költsége – nem árulok zsákbamacskát – nagymértékben terheli a tárcát. Ettől – és most magyarázom a bizonyítványt – nem tudunk elállni, mert ha elállunk, akkor egy összegben kell fizetni, tehát még nagyobb teher hárulna a tárcára, illetve a költségvetésre. E mellett szintén mint determináció jelenik meg minden olyan tétel, ami nem forintban jelenik meg, tehát árfolyamhoz kapcsolódik. A forint árfolyama miatt az ilyen típusú kötelezettségeink lényegesen magasabb összegűek, mint amire eredetileg számítani lehetett.

Szintén determináció, és nem a pozitív oldalról, az áfa emelkedése, amely minden intézményt érint.

Ezek tehát azok a körülmények, amelyek nagymértékben meghatározták a tárca tervezését és tervezési lehetőségeit.

Hogy számot is mondjak, 2009-ben közel 396 milliárd forint volt a zárolás következtében rendelkezésre álló összeg a tárcánál. Ehhez a 396 milliárdhoz képest most úgy tűnik, hogy 2010-ben 389 milliárd lesz, amivel a tárca rendelkezni fog. Ez már nagyon régóta szám. Az a helyzet, hogy több fordulóban próbáltuk érdekeinket érvényesíteni, a miniszterelnökkel, a miniszter úrral és különböző összetételben képviselőkkel tárgyalva, de ez a szám nem igazán változik. Ez egy olyan szám, amit már tárgyalásképpen tudtunk növelni, hiszen a 10 százalékos csökkenés nem látszik. Azt hiszem, hogy ez nem 10 százalékkal kevesebb, mint a 2009-es. 4,5 százalékos csökkenés van, tehát ez azt jelenti, hogy igazából mi ezt pozitív élményként éltük meg, hogy sikerült elmozdítani a 10 százalékot a 4,5 százalékra. Ha azt nézem, azt is értékelem, mi az, amit 2009-ben ténylegesen fel tudunk használni, ahhoz képest csak 1,2 százalékkal kevesebb.

Az a szám tehát, amit gyakran hallanak – pénzügyminiszter úr is ezt a 10 százalékot említi, amikor a költségvetésről beszél, és mi is, amikor a tervezésünkben számolunk –, végülis összesen, summa 1,2 lett a tárcánál. Ez nem azt jelenti természetesen, hogy minden így alakul, hiszen van olyan – mint például a MÜPA –, ahol nem lehetett csökkenteni, sőt, az árfolyamváltozásra figyelemmel, növelni kellett a költségvetési támogatást.

Nem egyenértékűek azok a támogatandó területek, hiszen van, ahol, mint említettem, törvényi, és van, ahol szerződéses mögöttes kötelezettségvállalásunk van.

Ezek voltak tehát a keretek.

Amikor a költségvetésben próbáltunk az eredeti konstrukció szerint, ugyanúgy, ugyanolyan elosztásban a szakterületen belül – erről Márta fog részletesebben beszélni – elosztani a pénzt, arra gondoltunk, hogy mindenképpen mindenütt biztosítani tudjuk a folyamatos működést. Az is egy deklarált elv volt, hogy fejlesztésre, beruházásra hazai pénzből nem lehet költeni. Az OKM-ben ez nem így lesz. Nem magas összeggel, de mégis biztosítani tudjuk, hogy azokat a beruházásokat, amelyeket az OKM saját elhatározásából elkezdett, és igyekszik befejezni, mert régóta aktuálisak – például a Mátyás-templom –, a saját forrásokból meg tudjuk tenni.

A másik ilyen tendencia, amire próbálják rávezetni, rászorítani a tárcákat, hogy az európai uniós fejlesztési forrásokat sokkal hatékonyabban vagy nagyobb számban használják fel, éljenek vele. Az elmúlt időszakban köztudott, Buda vára elesett, mint kiemelt nagyprojekt, tehát a tárcát ebből a szempontból veszteség érte, és ez az összeg nagymértékben a gazdaság élénkítésére került felhasználásra. Ettől függetlenül kompenzálásra a kultúra területén is vannak kiemelt nagyberuházásaink, amelyek változatlanul zajlanak. Azt már most lehet azonban tudni, hogy a különböző operatív programokban részben az oktatáshoz, részben pedig a kultúrához kapcsolódóan lesznek olyan pályázati lehetőségek, amelyek a fejlesztéseket így kompenzálni tudják vagy kompenzálni fogják.

Mit lehet még általánosságban elmondani? Ahogy készültem erre a rövid tájékoztatóra, átnéztem a többi javaslatot, ami már indokolással együtt az első változatban a kormány előtt volt, és abban vannak olyan pozitív megállapítások, illetve olyan eseményekre utaló jelek, amik kifejezetten pozitíve érintik a kultúrát is.

Például biztosan hallották, hogy a közsférában kvázi létszámstopot rendelt el a kormány, ami azt jelenti, hogy ha valaki távozik a közsférából, akkor nem lehet helyette felvenni senkit, és ha valaki nyugdíjba megy, őt sem lehet pótolni. Ez gond, hiszen így a munkát hatékonyabban kell megszervezni, hogy teljesíthessük a feladatot. De a költségvetés indoklásában az szerepel, hogy ezt a többletforrást nem kívánja a költségvetés elvonni, tehát ez a többletpénz, ami megmarad, részben akár a minőségi munka díjazására fordítható.

Szintén a közsférában bevezetésre került hosszú előkészítő munka alapján teljesítményértékelő rendszer. Ezt sem fogják megszüntetni. Lehet, azt mondja valaki, hogy evidens, hiszen jogszabály, de tudjuk az előző évből, hogy nem annyira evidens, hogy a körülmények, a pénz függvényében lehet teljesíteni. Tehát most, 2009 augusztusában, a kormány úgy gondolja, hogy ez is teljesíthető lesz.

Ezekből a rendelkezésekből, indoklásokból arra következtetek, hogy valójában sokkal nehezebb körülmények között, de változatlanul valamennyi kultúrát érintő hálózat, terület működésére számít a kormányzat, illetve a kulturális ágazat.

Én ennyit gondoltam általánosságban, a konkrét számok ismertetése nélkül elmondani, Márta pedig részletezi a konkrét területet. Ha ezzel kapcsolatban kérdés van, állok elébe.

DR. KOLLÁR ÉVA: Én a Zeneakadémiát szeretném kérdezni.

DR. PETTENDI ZSUZSANNA: A Zeneakadémia független, európai uniós. Én Batta úrral tegnap találkoztam, zajlik a közbeszerzési eljárása, megy a maga útján. Az OKM támogatása

szükséges az ideiglenes épület bérleti díjához, azt pedig a tárca betervezte már a Mátyás-templom mellé, a Szépművészeti Múzeum mellé. Az Iparművészeti Múzeum is megy, megkapta az önerőt, az NFÜ biztosította.

Szintén nagyon fontos dolog: ahol európai uniós fejlesztési pályázatokon indulnak, valamennyi költségvetési intézmény önerójét a költségvetésben tervezte a kormány, tehát a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség 19. fejezetében található majd meg az az összeg. Azt is hozzáteszem, hogy ez felülről nyitott, ami azt jelenti, hogy nem fogadunk el olyan érvet, hogy nincs már benne, vagy hogy elfogyott. Itt ameddig a parlament így fogadja el, addig ezeknek a fejlesztéseknek az öneroje biztosított. Hozzáteszem, én elfogadom azt az érvet is, amit a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség alakított ki: amikor valaki pályázik, ő is tegyen bele valamit, hiszen egészen másképp állok hozzá, ha én is kockáztatok valamit. Tehát nem csak úgy mennyből hulljon az összeg, én meg vagy megcsinálom, vagy nem, hanem én is tegyek bele valamit. Ezért aztán elvi alapon a különböző irányító hatóságok önerőt írnak elő. Ahol költségvetési intézmény a pályázó, ez az önerő csak akkor csak akkor tud meglenni, ha én fenntartóként odaadom neki. De én csak akkor tudom odaadni, ha én is terveztem. Én viszont nem tervezhetek, hiszen központi kezelése van ennek az önerőnek. Ezt azért említem, mert több pályázatnál gond volt – ahogy említette a kolléganő.

Úgy tűnik, hogy azok a fejlesztések, amelyek elindultak, sínen vannak, haladnak, tehát az EU-s fejlesztések is. Bátorítjuk azokat, akik még nem tették meg, hogy figyeljék, és induljanak.

DR. SCHNEIDER MÁRTA: Én is hozzátennék néhány gondolatot. Ha már az uniós fejlesztésekről beszéltünk, akkor innen kezdeném.

Hogy a kulturális ágazat milyen költségvetési pozícióban van, annak több eleme látható. Az egyik elem az, ami az OKM költségvetésében megtervezett összeg. Meg kell mondanom, hogy ez a kulturális ágazatnak csak egy része, és talán nem is a legnagyobb forrása. A másik, ami a legnagyobb és a legfontosabb, ami az önkormányzatokon keresztül, az önkormányzati büdzsében rendeződik. Ennek több része van, ide tartozik a normatívától az érdekeltségnövelő támogatáson keresztül az előadói szervezetek támogatása vagy éppen a kistérségek mozgókönyvtári normatívája. A harmadik elem, ami a kulturális ágazatot érinti, az az NKA, Nemzeti Kulturális Alap forrásai, azoknak a csökkenése vagy bővülése. A negyedik elem pedig mindaz, ami az uniós fejlesztési forrásokon keresztül érkezik az ágazatba. A kulturális terület teljes éves költségvetési helyzetét csak úgy lehet áttekinteni, hogyha mind a négy elemet megnézzük, és mind a négy elemről van információnk.

Jelen pillanatban az ágazati fejezeti költségvetésről tudunk részletesebb tájékoztatást adni, valóban arról, hogy mi az, ami az NKA-val történik majd a következő időszakban. Az uniós fejlesztések ügye egy folyamat. Annyiban kötődik az éves költségvetési törvényhez, hogy azokat az önrészeket kell biztosítani az éves költségvetésnek. Az uniós tervezés hosszú távú, tehát a jelenlegi fejlesztések 2013-ig tartanak. Hosszú távú döntések valósulnak meg, és ezek futnak ki, de kicsit függetlenül az éves költségvetéstől, hiszen azokról a döntés már megszületett, és ilyen szempontból azt gondoljuk, a kulturális tárca viszonylag jó helyzetben van. Ismerve az adatokat és a tényeket, azt kell mondanom, hogy az eddigi kulturális tartalmú fejlesztések, szerződések a leginkább itt vannak lefedve – elkészült szerződések –, és az elindultak, a finanszírozási mechanizmusok is. Ha összehasonlítjuk magunkat akár a szociális vagy az oktatási ágazattal is, azt kell mondanom, hogy a kultúra területén ment ki a legnagyobb összegben, a legnagyobb arányban a konkrét fejlesztési forrás.

Az ágazati költségvetés esetében, ahogy Zsuzsa elmondta, az első prioritás nyilvánvalóan az intézmények, az intézményi működés fenntartása, és ezzel az ágazaton belül a munkahelyek és az intézményi feladatok megtartása. Éppen ezért a legkisebb csökkentést, a legkisebb problémát jelen pillanatban az intézményi támogatásban látjuk: a közgyűjtemények, a művészeti intézmények és egyéb intézmények esetében is azt gondolom, hogy ez működtethető 2010-es év lesz, tehát nem szembesülnek az intézmények alapvető problémákkal.

A következő, amit determinációként és prioritásként meghatároztunk, hogy azokat a szakmai programokat, amelyeket az elmúlt években indítottunk el, ezeket az ágazatot meghatározó szakmai programokat tovább folytatjuk, tovább kell folytatnunk. A könyvtárak tekintve az ODR természetesen folytatódik, de megvesszük azt az adatbázist is az elkövetkező években, amelyre a nemzetközi, illetve nagykönyvtáraknak szüksége van. Ugyanúgy folytatjuk a közgyűjtemények, a közművelődés területén az önkormányzati fejezeti forrásból biztosítható érdekeltségnövelő támogatásokat, amelyek egy része, és azt gondolom – ne haragudjon a közművelődés és a könyvtár, ha azt mondom – talán a lehangsúlyosabb területe a múzeumok, az önkormányzati múzeumok munkájának segítése, tehát az ALFA program további folytatása.

Ugyanígy elköteleződünk néhány évvel ezelőtt a Közkincs hitelprogrammal, amit megint csak az önkormányzatok számára biztosítottunk. Természetesen ezt a hitelgaranciát az elkövetkező évben is vállalja a költségvetés. Új elemként lép be a közművelődés területén – ami, azt gondolom, a vidékfejlesztés területére rendkívül nagy hatással lesz – az úgynevezett integrált közösségi szolgáltató terek létrehozása és működtetése. Alapvetően európai fejlesztési forrásokhoz kapcsolódik. Gondolom, a kollégák ismerik, hiszen az IKSZT létesítését több éve készíti elő a szakma, és készíti elő az agrártárca is. Az információk szerint minden eddig tervezett európai uniós forrás rendelkezésre áll, tehát a beruházásokhoz rendelkezésre állnak a források. Ebben az időszakban 970 pályázó jelentkezett, hogy meg szeretné valósítani ezt az integrált közösségi szolgáltató teret, amihez egyrészt beruházási forrást, másrészt működési forrást lehet szerezni. Az uniós forrás az alapja az IKSZT-k működtetésének is, azonban az agrártárca és a kulturális tárca együttműködési megállapodást kötött, ami szerint az elkövetkező évben, ahogy belépnek az IKSZT-k működésbe, úgy a kulturális tárca minden egyes IKSZT működési költségeihez hozzájárul három éven keresztül: ahogy az uniós forrás csökken, úgy a kulturális tárca ehhez juttatott forrása növekszik, úgy, hogy egy IKSZT egy évben 5 milliós működési támogatáshoz fog jutni. Ezt az összeget, ami a 2010-es évben szükséges, a fejezeti költségvetés tartalmazza. Azt gondolom, hogy a vidék, a kistélepülések számára alapvető kérdés.

Ami az önkormányzati fejezetben lévő költségvetési támogatásokat illeti, nyilván az előadó-művészeti törvényhez kapcsolódóan 2009-ben a zenei szervezetek, színházak, táncgyűjtések rendkívül erős támogatást kaptak, 3,5 milliárd forinttal többet, mint 2008-ban. A 2010-es költségvetés ezt az összeget nem tudja tartani – most mindent 2008-hoz viszonyítok –, de 2008-hoz viszonyítva magasabb a támogatási összeg, 2009-hez viszonyítva alacsonyabb. Jelen pillanatban a törvénynek megfelelően zajlik a szétosztása: az Előadó-művészi Tanács kapta a felhatalmazást és a feladatot, hogy a zenei, illetve a színházi területeken ezekről javaslatot adjon a miniszternek és a miniszter a kormánynak, hogy hogy lesz felosztva ez az összeg.

Szeretném jelezni, hogy többek között a zeneművészetre szánt költségvetési forrásnak, és minden olyan támogatás esetében, amely bérhordozó, tehát konkrét bérjellegű kifizetések vannak, az egészségügyi hozzájárulás megszüntetése, illetve az 5 százalékos járulék megszüntetése miatt kevesebbet kell fizetni. Azt mondjuk tehát, hogy kevesebb az előadó-művészeti területre érkező forrás, de annak a fele tulajdonképpen nem is csökkentés, hanem az az összeg, amit nem kell

majd befizetni. Tehát ez nem valóságos, csak virtuális csökkenés. Ez csak azért mondom, hogy legyen pozitív is a dologban – de ez minden olyan támogatásra, költségvetési forrásra érvényes, ami élők munkát hordoz.

Néhány szót szeretnék szólni még a Nemzeti Kulturális Alapról. Tulajdonképpen a kulturális ágazat bizonyos tekintetben szerencsés helyzetben van. Szerencsés helyzetben van, mert mindig ott van az a „láb”, egy kisegítő láb, hogy ha nincs is a fejezetben olyan mennyiségű forrás, ami a programokra is elegendő lenne, vagy akár az önkormányzati szférában van gond, vagy éppen az uniós fejlesztésekhez kell hozzájárulni kulturális szervezeteknél, a Nemzeti Kulturális Alap forrása rendelkezésre áll. Az elmúlt években – a kollégáknak nem mesélem el, hiszen tudják – folyamatosan csökkenő tendenciájú NKA-bevétellel szembesültünk. Hiába terveztünk nagyszerű bevételeket és fantasztikus programokat, azzal kellett szembesülni, hogy évente folyamatosan 4-5-700 millió forinttal kevesebb jött be az alap forrásaiba. Egy-másfél évvel ezelőtt kezdtük el azt, hogy megpróbáljuk az NKA-járulékokat kibővíteni, olyan járulékokat behozva, amiről úgy gondoltuk akkor – én most is úgy gondolom –, abszolút igazságos lett volna, ha azok az internetes és mobilszolgáltatók, akik folyamatosan kulturális tartalmakat árulnak, azzal jelennek meg a piacon, fizessenek járulékot a Kulturális Alapba. Sokféle oka volt annak, hogy ez nem sikerült, azonban azt kell mondanom, tulajdonképpen rávilágított ez a forrásszerzési kudarc arra, lehet, hogy más filozófiával kell a Kulturális Alap forrásait feltölteni. Nem az önadóztató, újradóztató, akár a kulturális szférát is megadóztató járulékos formájában, hanem – ez is sok kritikát kapott – megkönnyítve az adópolitikát, át kell raknunk ezt a bevételi forrást valami olyan forrásra, amely nem függ a különféle technikai fejlesztésektől, nem függ a fogyasztástól, vagy nem függ annyira a fogyasztástól, mint amennyire az NKA járuléka függött. Ez a Szerencsejáték Alap, illetve az ötöslottó nyereségbevételeinek 90 százaléka. tulajdonképpen Európában ilyet nem csinálnak, de csináltak: hosszú évtizedeken keresztül működött talán Hollandiában, talán az Egyesült Királyságban – tehát nem újdonság. Úgy volt újdonság, hogy a kormányzatot meg kellett győzni. Egyébként a szerencsejáték adóbevétele a kormányzati forrásokat gyarapítja, és most mi tulajdonképpen az adóbevétel egy részére címkét tettünk, mondván, hogy ez lesz az NKA bevétele. Ez az ötöslottó-bevétel tendenciájában nem csökken, hanem folyamatosan növekszik. Nemcsak nominálértékben, 2010-re számolhatunk tehát 10 milliárd forint körüli alappal – 2008-ban vagy 2009-ben a 8 milliárdos éppen csak hogy összejött –, hanem tendenciájában is arra számítunk, hogy ez, ha kismértékben is, de folyamatosan növekedni fog. Ez azt jelenti, hogy az NKA kollégiumai, bizottságai be tudnak lépni ezzel a forrásemelkedéssel olyan finanszírozási programok megoldásába, amikről az ágazat kifejezetten nem tud gondoskodni. Éppen ezért azt remélem, semmi olyan program, semmi olyan hosszú távú fejlesztés, semmi olyan szakmai program nem fog megállni, amely fontos lenne az ágazat számára – és akkor itt most beszélek a Tengertáncról és minden egyéb, múzeumi vagy levéltári fejlesztésekről.

Körülbelül ennyit szeretttünk volna tájékoztatásul elmondani. Reméljük, hogy amikor megérkeznek az érdekegyeztetés számára nyilvánosságra hozható adatok, számok, akkor újra találkozni fogunk, és akkor már konkrét számokról beszélhetünk.

Köszönöm szépen.

Parancsoljatok!

DR. KOLLÁR ÉVA: Egy dátumot kérhetünk az ügyrend kiegészítésére, hogy ez konkrétan mit jelent?

ELNÖK: Küldjük e-mailben – a szöveget, és rajta, hogy milyen határidővel kérjük.
Földiák András, parancsolj!

FÖLDIÁK ANDRÁS: Köszönjük szépen a tájékoztatót. Úgy jöttünk, hogy a gazdasági gondok sorában esetleg szörnyűségeket fogunk hallani, ehhez képest nem olyan szörnyűséget hallottunk. De ami elhangzott, a kulturális ágazat négy forrásából számunkra legeslegfontosabb a normatíva, amiről viszont nem hallottunk biztató dolgokat. Nagyon sok kacska jelenik meg az újságban, tudom, de megjelentek olyan hírek, hogy esetleg a kormány mindenféle normatíva összevonását tervezi, ami a közművelődés és a közgyűjtemények számára a szó szoros értelmében katasztrófa lenne. Önmagában ha van ilyen tétel, amiben szerepel a közgyűjtemény és közművelődés, az már mindenképpen biztatás az önkormányzati képviselőknek, hogy erre mégiscsak kapnak valahonnan ilyen címen pénzt. Ahhoz mindig lehet viszonyítani, hogy mit ad az állam, mit ad az önkormányzat. Hogyha ez összecszerően nem nő, még akkor is döntően és életbevágóan nagyon fontos mind a megyei, mind a települési normatíva.

Egyrészt azt szeretném tehát kérni, hogy a minisztérium, amit tud, kövessen el ezeknek a normatíváknak, mint létező címeknek a megtartásáért, másrészt, amennyiben lehetséges lenne a növelés – ez elég riasztó szó... Ezek a normatívák a tavalyi évben elég határozottan csökkentek, sajnos, az utolsó költségvetési tárgyaláson, ahol a pénzügyminiszter úr egy módosítást nyújtott be, amikor már semmit nem lehetett utána tenni, és ezt megszavazták. Egy emeléshez képest, ami a köztes tervezet volt, végül csökkentek. Ez nem csak fenyegetés volt, hogy ez katasztrófákat fog okozni: vannak bőven intézmények az országban, ahol ez bekövetkezhet, tehát tényleg mindenfajta bajt okoz, a megyei múzeumok között is vannak ilyenek. Ha – még kimondani sem jó – véletlenül tovább csökkenne, az nagyon sok intézmény ellehetetlenülését okozná a továbbiakban – eddig is okozta. Csak mert mindig azt mondják, hogy mi fenyegetőzünk, hogy milyen bajok lesznek, mégse lettek: igenis, lettek, nagyon nagy bajok, tehát ez nem fenyegetőzés, hanem tény. Mindenképpen a normatívák értékálló megőrzése lenne a minimum. Az értékálló megőrzés minimálisan valamiféle szerény emelést jelentene. Ezt nagyon szeretném kérni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Parancsoljon!

SAJÓ ATTILA: Örömmel hallottam, hogy azok a fejlesztési programok – részben a hitelprogramok, NFÜ-pályázatok stb. – továbbmennek, és ezek a fejlesztések, amelyek elsősorban projektcentrikusak, biztosítottak. Például a lassan már hálózattá növekvő Közkincs-kerekasztal vagy a kistérségi nagyon jó, ha a későbbiekben is megmarad.

Csatlakozni szeretnék az András által elmondottakhoz. Gyakorlatilag amióta azt halljuk az országban, hogy az önkormányzatoknál 110 milliárdos elvonás lesz, mindenhol, ahol kollégákkal beszélgetünk, mindenki azt kérdezi, tudunk-e valamit, hogy ez hogy fogja érinteni a mi ágazatunkat, hiszen mindig elhangzik, hogy nemcsak pénzt, hanem a pénzzel együtt feladatot is elvonnak. Nyilvánvaló, hogy ha a pénzelvonáshoz feladatot is rendeltek, a szakmában mindenki azt kérdezi, minket érint-e – ezért nagyon fontos az András által mondott normatíva.

Ha belegondolok, hogy kistélepülés esetében, ahol megjelenik önállóan, az nagyszerű üzenet. De ha eltűnik, az hatalmas csapás lesz, mert az ottani képviselők a legkisebb településen is azt mondják, hogy ezzel nem is találkoztak, nem kell, úgy értelmezik, hogy nem kötelező

feladat – holott tudjuk, hogy az önkormányzati törvényben is benne vannak a közösségi ügyek, tehát igenis kötelező feladat.

Én tehát azt mondom, mindennél fontosabb, hogy ezek a normatívák – hiszen nemcsak települési van, hanem megyei stb. – a közművelődésnél, közgyűjteményeknél megmaradjanak önállóan. Én még, uram bocsá', azt is mondom, hogy ha ez a 4,5 százalékos csökkenés, amely a tájékoztatóban elhangzott, érvényesül, az is inkább lenyelhető, mint az, hogy összevonják valamivel, és abban részben a lobbytevékenységek áldozatává válhat, részben felszívódik, és rangsorolódni fog az, ami eddig önálló soron jelent meg. Gyakorlatilag ez ágazati szinten, kistelepüléseken nyugodtan mondhatom, szinte hálózati halált fog jelenteni. Tehát nagyon rossz üzenete lenne.

Azt szeretném én is kérni, kövessen el mindent a tárca, hogy lehetőség szerint ez az önállóság megmaradjon, ne menjünk bele egy nagy dologba, mert akkor az önkormányzatok rangsorolnak, és kistelepülési szinten a hálózatoknak óriási problémáik lesznek. Köszönöm.

ELNÖK: Parancsoljon!

SOLTÉNSZKY TIBOR: Solténszky Tibor, Magyar Színházi Társaság. Az előadó-művészeti törvény kapcsán megemelkedett az előadó-művészeti szervezeteknek szánt összeg. Szűkebb szakmám, a színház felől nézve annak a fontosságára szeretném felhívni a figyelmet, hogy ha ott csökkenés van, az lehetőleg ne a minisztérium által kezelt alapoknál – például Független Színházak Alapja – legyen, mert ott nem érvényesül ez a bizonyos járulékcsökkenés miatt beálló kompenzáció. Azok picit pénzek, nem munkabérre mennek, többnyire produkcóra vagy működésre, és hogyha az drasztikusan csökken, akkor visszaállhat egy tíz-tizenöt évvel ezelőtti állapot, egyszerűen szélnek megy, vagy Európa minden szegletébe kivándorol a virágzó magyar kulturális élet. Tehát védjük meg a függetleneket!

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Azt gondolom, a normatíva ügyében egyetértünk: nagyon fontos, hogy megmaradjon a támogatás, ha csökkenő összegben is. Mindent meg fogunk tenni, hogy ha valami más dolog körvonalazódik, akkor legyen valamilyen kompenzációja. Minden megoldásra nyitottak vagyunk, mindenféleképpen gondolkozunk, de természetesen közvetítjük azt, hogy ez nagyon fontos dolog.

Szerintem akkor érdemes majd erről beszélni, hogyha látjuk a számokat, és látjuk, mit lehet még mozdítani.

Ami a színházi vagy az előadó-művészeti finanszírozást illeti, azt gondolom, hogy 2009-ben is, meg 2010-ben is, ha ezen az előadó-művészeti területen megnézzük a zenei finanszírozást, szerintem nagyon rendben van, nagyon rendbe lehetett tenni. Nagyon rendben van 2010-ben a független szféra, hiszen ott a törvény egy 10 százalékos alsó limitet határoz meg: az összes támogatás 10 százalékat a független szféra kapja. Szerintem ez nagyon rendben van. Ha kicsit fiatalabb lennék, akkor lehet, hogy egy háromnegyed évvel ezelőtt más szabályozást alkalmaztam volna, nem ezt a 10 százalékat. De meg kell mondanom, nagyon sok gondot fog okozni a nagyszínházak finanszírozása, hiszen a bázisszempléletnek vége van. A támogatás nem úgy áll össze, ahogy az elmúlt évtizedekben, hogy volt egy bázis, és az vagy csökkent, vagy növekedett, hanem nincs bázis, nincs az állami támogatásnak bázisösszege, hanem bizonyos elemekből, bizonyos mutatók alapján áll össze egy színház támogatási struktúrája. Pontosan azért, mert ez most egy új rendszer beindulása, azt javasoltuk az Előadó-művészeti Tanácsnak – és remélem,

hogy a tanács megfogadja ezt a javaslatunkat –, hogy képezzünk az összes költségekből, az összes finanszírozási összegből egy puffercsomagot, amellyel a problémákat kezelni tudjuk. Szeretném jelezni, nagyon sok színház, nagyon sok kisszínház sokkal jobban járt, mint az elmúlt években bármikor is. Kezd tehát rendeződni a kép, de az én véleményem és a szakemberek véleménye szerint is még legalább két költségvetési évnek el kell telnie, amíg ez az új rendszer, struktúra biztonságosan beáll, anélkül, hogy pufferoösszeget kellene képezni a problémák megoldására.

Köszönöm szépen.

Ha ezzel kapcsolatban nincs több, végszóra szeretnék felolvasni egy levelet – kötelességem felolvasni. Kálnoki Gyöngyössy Márton, Halász János és Hegedűs András azt írta, hogy miután rövid határidővel küldtük meg az ülés összehívására a meghívót, ezért ők nem vesznek részt ezen az ülésen. Szeretném jelezni, hogy elküldjük mindenkinek, de az utolsó mondatot szeretném felolvasni: „Továbbra is készek vagyunk a felelős véleményalkotásra abban az esetben, ha a minisztérium rendelkezésünkre bocsátja a szükséges anyagokat, és megfelelő időt biztosít számunkra a felkészülésre.” Azt gondolom, ezzel visszacsatolódtunk az ülés elejéhez: ez egy szóbeli tájékoztató, és abban a pillanatban, hogy az adatokat rendelkezésre tudjuk bocsátani, mindenki megkapja, és újra KÁSZT-ülést hívunk össze.

Köszönöm szépen, és én nem mondanám ezt a harmadik napirendet, amire a kedves kollégák figyelmeztetnek. Folyik egy szakmai rendeletervezet előkészítése, ami a szakértők névjegyzékét és más szakértői ügyeket kezeli, de még nem vagyunk abban a stádiumban, hogy konkrétan idehozzuk az anyagot. Ezért én most nem adok szóbeli tájékoztatót, hanem amikor megvan az anyag, akkor kiküldjük, és arról beszélünk.

Köszönöm szépen.

(Az ülés végének időpontja: 12 óra 51 perc)